

Arrest

nr. 59 035 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Kazachstan te bezitten en van Kazachse origine te zijn. U geeft aan dat uw problemen volledig verbonden zijn met de problemen van uw partner Ganzhuyev Miro (O.V. 6.349.273). Hij kende problemen omwille van zijn Koerdische origine, en hij kende ook medische problemen. Er is sprake van systematische vervolging van Koerden in Kazachstan. Koerden worden systematisch opgepakt en opgesloten door de autoriteiten in Kazachstan. Het is u niet bekend of uw partner in 2002 werd opgepakt. U geeft aan uw partner niet te hebben moeten verzorgen in 2002. Eenmaal kwam uw partner thuis met een hoofdwonde, en dan werd hij opgehaald door een ambulance. In november/december 2007 werd uw partner met een UAZ weggebracht. Uw partner werd dan 3 dagen vastgehouden. Uw partner werd geslagen en u zag bij zijn vrijlating sporen op zijn rug en

benen. U legde een kruidencompres, en uw partner nam ook pijnstillers. Jullie dienden geen klacht in tegen deze arrestatie.

Uw partner kent ook medische problemen. U bent deels ook naar België gekomen voor uw partner omwille van de kwaliteit van de medische zorg in België.

U verliet Kazachstan op 5 november 2008 en u reisde met de trein naar Moskou (Russische Federatie). Vanuit Moskou reisde u op 9 november 2008 met de trein verder richting Praag (Tsjechië). Vanuit Praag reisde u op 13 november 2008 met een bus verder richting België. U kwam in België aan op 14 november 2008 in het gezelschap van uw partner partner Ganzhuyev Miro (O.V. 6.349.273), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 14 november 2008.

Uw partner heeft in België een verblijfsvergunning (9 ter) aangevraagd op 17 december 2009. Op 24 april 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Uw partner kreeg een verblijfsstatuut van een jaar.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Kazachstan verbonden waren met de problemen van uw partner Ganzhuyev Miro (O.V. 6.349.273), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende in Kazachstan (CGVS, p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner Ganzhuyev Miro (O.V. 6.349.273) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de Subsidiäre beschermingsstatus, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner Ganzhuyev Miro (O.V. 6.349.273) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

U geeft aan tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Kazachstan omwille van uw Koerdische origine (CGVS, p. 4). Hieromtrent haalde u drie arrestaties en mishandelingen door de autoriteiten aan. U kaderde deze problemen in een sfeer van systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan (CGVS, p. 5). U geeft aan dat etnische Koerden systematisch worden opgepakt en opgesloten door de autoriteiten in Kazachstan (CGVS, p. 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat er zich inderdaad, zoals u aangeeft, een incident heeft afgespeeld in Zuid-Kazachstan (in november 2007) waardoor er temporeel etnische spanningen ontstonden. Uit deze informatie blijkt echter ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan aangezien er geen informatie werd gevonden over recente(re) incidenten waarbij etnische Koerden geviséerd of betrokken waren en aangezien er geen melding wordt gemaakt van problemen voor etnische minderheden in het algemeen, noch specifiek voor etnische Koerden in Kazachstan. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat er sprake is van een systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan.

Uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner blijken bovendien enkele tegen strijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u in april 2002 voor bijna 3 dagen werd opgesloten op beschuldiging van diefstal, en u geeft aan dat uw partner hiervan op de hoogte is (CGVS, p. 8 en 9). Uw partner stelt daarentegen niet te weten of u, sinds ze u kent (januari 2002) werd gearresteerd, voor 2007 (CGVS vrouw, p. 4). Uw partner verklaarde verder dat u niet werd opgesloten in 2002 (CGVS partner, p. 6). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf ze aan hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS partner, p. 6). Gezien u zelf duidelijk aangeeft dat uw partner hier wel degelijk van op de hoogte is (CGVS, p. 8), is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Met betrekking tot diezelfde arrestatie stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u in 2002 na uw vrijlating verwondingen had die daarna door uw partner werden verzorgd (CGVS, p. 10). U haalde hierbij nog aan dat uw partner in shock was toen ze u zo zag (CGVS, p. 10). Uw partner stelt daarentegen dat ze u zeker zelf nooit heeft verzorgd (CGVS partner, p. 6). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd herhaalde ze haar bewering dat ze u dan zeker nooit heeft verzorgd (CGVS partner, p. 6). Gezien uw partner enkel haar tegenstrijdige verklaring herhaalt, en geen nieuwe elementen toevoegt, is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten derde stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u januari 2007 werd gearresteerd waarbij u 3 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 11 en 12). Uw partner stelt daarentegen dat u in november/december 2007 werd gearresteerd (CGVS partner, p. 8). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd herhaalde ze haar bewering dat het zeker eind

2007 was (CGVS partner, p. 8). Gezien uw partner enkel haar tegenstijdige verklaring herhaalt, en geen nieuwe elementen toevoegt, is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aanbrengt welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op bovenstaande vaststellingen.

U geeft aan, in uw verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 25 en 26) en tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal, dat u ook naar België bent gekomen omwille van medische redenen, namelijk om uw gezichtsvermogen te herstellen (CGVS, p. 4 en 5). Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een kopie van uw internationaal paspoort, en een geboorteakte van uw dochter) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw dochter doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G.M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 59 034 van 31 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van het algemene rechtsbeginsel van "audi alteram partem", het recht op verdediging en het recht op tegenspraak aan. Hij doet gelden dat de bestreden beslissing is genomen op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud hem niet voordien bekend was gemaakt. Verzoeker, zo stelt hij, beschikt maar over 30 dagen om de verslagen te weerleggen. Hij wijst voorts op het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid van de Raad, de schriftelijke procedure en het feit dat de inachtneming van nieuwe elementen beperkt is en meent dat het onverenigbaar is met de in het middel aangehaalde beginselen dat het onderzoek op inquisitoriale wijze plaatsvindt en dat het resultaat van het onderzoek hem niet meegedeeld wordt alvorens er een beslissing genomen wordt. Hij verwijst ter illustratie naar de praktijken in het strafrecht. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en terug naar de verwerende partij gestuurd te worden voor een tegensprekelijk onderzoek.

2.1.2. De procedure voor de verwerende partij is geen jurisdictionele of strafrechtelijke, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Overigens kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid heeft, maar dit sluit niet uit dat hij kennis neemt van alle stukken in het rechtsplegingsdossier en de bestreden beslissing

desgevallend kan vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet indien daartoe redenen voorhanden zijn. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij niet in de gelegenheid wordt gesteld die elementen aan te voeren tegen de documentatie die door de verwerende partij wordt gehanteerd die hij ertegen wénst aan te voeren : het administratief dossier was ter inzage en het stond verzoeker vrij de informatie van de verwerende partij te ontkrachten. Dat de beroepstermijn té kort is om dat te doen, wordt op geen enkele wijze aangetoond en valt niet te rijmen met het gedetailleerd gemotiveerde en gestoffeerde verzoekschrift dat thans voorligt. Het eerste middel is niet gegrond. Er is derhalve geen reden om, op grond van de aangehaalde rechtsbeginselen, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de verwerende partij.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 197,198,199 en 203 van de UNHCR-Proceduregids, de artikelen 17 §2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van de regels die de bewijslast bepalen, zijnde artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker stelt ten slotte dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker citeert artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat er geen rekening werd gehouden met “de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker”. Meermaals verwees hij naar zijn zware medische problemen : hij is namelijk bijna blind. Verzoeker stelt dat de verwerende partij met dit element rekening had moeten houden toen zij naging of verzoeker vervolgd wordt in Kazachstan of blootgesteld zou worden aan ernstige schade. Binnen de Koerdische maatschappij is hij nog verzwakt en gemakkelijker slachtoffer van discriminerende handelingen. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en verwijst naar de verklaringen van zijn echtgenote, luidens dewelke hij geen werk vindt omwille van zijn Koerdische origine en, als hij toch een baan vindt, hij vrijwel onmiddellijk wordt ontslagen wanneer de werkgever zich ervan bewust wordt dat hij bijna blind is. Bovendien, zo doet hij gelden, heeft hij geen recht op enige uitkering. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak, schendt de verwerende partij haar motiveringsplicht.

2.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet de asielaanvrager aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“U geeft aan tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Kazachstan omwille van uw Koerdische origine (CGVS, p. 4). Hieromtrent haalde u drie arrestaties en mishandelingen door de autoriteiten aan. U kaderde deze problemen in een sfeer van systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan (CGVS, p. 5). U geeft aan dat etnische Koerden systematisch worden opgepakt en opgesloten door de autoriteiten in Kazachstan (CGVS, p. 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat er zich

inderdaad, zoals u aangeeft, een incident heeft afgespeeld in Zuid-Kazachstan (in november 2007) waardoor er temporeel etnische spanningen ontstonden. Uit deze informatie blijkt echter ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan aangezien er geen informatie werd gevonden over recente(re) incidenten waarbij etnische Koerden gevisieerd of betrokken waren en aangezien er geen melding wordt gemaakt van problemen voor etnische minderheden in het algemeen, noch specifiek voor etnische Koerden in Kazachstan. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat er sprake is van een systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan.

Uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner blijken bovendien enkele tegen strijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u in april 2002 voor bijna 3 dagen werd opgesloten op beschuldiging van diefstal, en u geeft aan dat uw partner hiervan op de hoogte is (CGVS, p. 8 en 9). Uw partner stelt daarentegen niet te weten of u, sinds ze u kent (januari 2002) werd gearresteerd, voor 2007 (CGVS partner, p. 4). Uw partner verklaarde verder dat u niet werd opgesloten in 2002 (CGVS partner, p. 6). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf ze aan hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS partner, p. 6). Gezien u zelf duidelijk aangeeft dat uw partner hier wel degelijk van op de hoogte is (CGVS, p. 8), is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Met betrekking tot diezelfde arrestatie stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u in 2002 na uw vrijlating verwondingen had die daarna door uw partner werden verzorgd (CGVS partner, p. 10). U haalde hierbij nog aan dat uw partner in shock was toen ze u zo zag (CGVS, p. 10). Uw partner stelt daarentegen dat ze u zeker zelf nooit heeft verzorgd (CGVS, p. 6). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd herhaalde ze haar bewering dat ze u dan zeker nooit heeft verzorgd (CGVS partner, p. 6). Gezien uw partner enkel haar tegenstrijdige verklaring herhaalt, en geen nieuwe elementen toevoegt, is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten derde stelt u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u januari 2007 werd gearresteerd waarbij u 3 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 11 en 12). Uw partner stelt daarentegen dat u in november/december 2007 werd gearresteerd (CGVS partner, p. 8). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd herhaalde ze haar bewering dat het zeker eind 2007 was (CGVS partner, p. 8). Gezien uw partner enkel haar tegenstrijdige verklaring herhaalt, en geen nieuwe elementen toevoegt, is deze verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aanbrengt welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op bovenstaande vaststellingen.

U geeft aan, in uw verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 25 en 26) en tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal, dat u ook naar België bent gekomen omwille van medische redenen, namelijk om uw gezichtsvermogen te herstellen (CGVS, p. 4 en 5). Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in het dossier van uw partner Yeskhozina Malika (O.V. 6.349.282) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een kopie van uw internationaal paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, en een kopie van uw rijbewijs) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

Zij kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.2. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

Artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake zijn asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

Met betrekking tot de beweerd systematische vervolging waarvan verzoeker stelt het slachtoffer te zijn in Kazachstan omwille van zijn Koerdische origine, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande het gegeven dat ingevolge een incident in 2007 temporele etnische spanningen ontstonden, uit het administratief dossier blijkt dat geen informatie werd gevonden over recentere incidenten waarbij etnische Koerden geviséerd of betrokken waren en er geen melding wordt gemaakt van problemen voor etnische minderheden in het algemeen, noch voor etnische Koerden in het bijzonder. Het komt verzoeker derhalve toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat het antwoorddocument waarvan de verwerende partij zich bediend heeft, gedateerd 25 juni 2010, waaruit blijkt dat noch de eigen opzoekingen van de rapporteur, noch de consultatie van de rapporten van verscheidene mensenrechtenorganisaties melding maken van recentere incidenten, in een ander daglicht te stellen.

Dienaangaande merkt verzoeker op dat het antwoordrapport vooral gebaseerd is op het incident in november 2007 in het zuiden van Kazachstan. De verwerende partij, zo stelt hij, ontkent in het antwoorddocument niet dat er op dat moment problemen waren voor etnische minderheden. Daar verzoeker op dat ogenblik wel in Kazachstan aanwezig was, is het aannemelijk dat hij als Koerd geleden heeft en vervolgd werd omwille van zijn origine. Bovendien werd na dit incident wel een anti-Koerdische houding gemeld, werden verschillende klachten ingediend en vonden nog verschillende incidenten plaats. Verzoeker volhardt dat het vandaag, in geval van terugkeer, nog het geval zou zijn en maakt een aantal persartikels over. Het rapport, zo stelt verzoeker ten slotte, is nu ook niet even geruststellend als verwerende partij het zou willen doen blijken. De situatie van de etnische minderheden is nog problematisch op verschillende vlakken. Ze worden gediscrimineerd bij hun tewerkstelling en de maatschappij onderhoudt zware vooroordelen.

Wat betreft de artikels die verzoeker bijbrengt stelt de Raad in eerste instantie vast dat de verwerende partij toepassing vraagt van artikel 8 van het PR RvV, gelet op het feit dat ze niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Zij kan hierin worden gevolgd, zodat de niet vertaalde stukken niet in aanmerking worden genomen. Ter zitting wordt de vertaling van één van de betrokken artikelen bijgebracht –de verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen-, doch dit document

blijkt te dateren van 14 september 2007, zodat het niet dienstig kan worden aangebracht om aannemelijk te maken dat het motief met betrekking tot de actuele vrees niet correct zou zijn. Overigens werd reeds eerder gesteld dat de verwerende partij erkende dat in 2007 zich effectief problemen hebben voorgedaan, maar dat dit niet langer het geval is.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een actuele vrees voor vervolging heeft omwille van zijn origine. Het motief desbetreffend in de bestreden beslissing kan derhalve worden beschouwd als een determinerend motief voor wat betreft dit aspect van het asielrelaas, zodat de motieven aangaande de geloofwaardigheid ervan en de vaststelling dat geen bewijskrachtige gegevens voorliggen door de Raad als overtuigend worden beschouwd, het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.2.3. Voor wat betreft de door verzoeker aangehaalde discriminatie, die onder meer zou voortvloeien uit zijn aangetast gezichtsvermogen en het feit dat de verwerende partij, in strijd met artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, daarmee geen rekening zou hebben gehouden dient erop gewezen dat laatstgenoemde partij heeft wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers medische toestand, meer bepaald waar zij heeft gesteld dat de medische redenen geen verband houden met de vluchtelingenconventie en al evenmin met de subsidiaire bescherming. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Om tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus te leiden moet een dergelijke behandeling van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, wat impliceert dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat dat het geval zou zijn. Bovendien, waar hij verwijst naar zijn aangetaste gezichtsvermogen, en het feit dat hij daardoor geen werk zou vinden en geen recht heeft op een uitkering, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan blote beweringen zijn, die op geen enkele wijze worden gestaafd. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is derhalve niet aangetoond.

2.2.2.4. In het algemeen, met betrekking tot het ontbreken van bewijs, doet verzoeker gelden dat hij een kopie van zijn identiteitskaart, van zijn paspoort en van zijn rijbewijs heeft overgemaakt en dus uitstekend heeft meegewerkt. Zijn origine wordt niet betwist, terwijl die de oorzaak is van zijn problemen. De gegrondheid van de vervolgingen kan ook uit een samenhangend en geloofwaardig relaas voortvloeien, ook al bestaat er geen begin van bewijs. Verzoeker verwijst naar de bepalingen van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden afgedaan. De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen in geen geval het eigenlijke van een asielaanvraag uit het oog doen verliezen. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn standpunt nog naar de regels van de bewijslast zoals neergelegd in artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgens dewelke het objectieve risico primeerde boven de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

Hierboven werd reeds gesteld, omtrent de vervolgingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest omwille van zijn Koerdische origine, dat de geloofwaardigheid van het relaas niet werd onderzocht omdat de vaststellingen dienaangaande ondergeschikt waren aan het gebrek aan actuele vrees. Gelet op het feit dat verzoeker er niet in slaagde de informatie waarop de verwerende partij zich had gebaseerd om tot dit besluit te komen, moet worden gesteld dat waar hij poneert dat hem een onmenselijke behandeling wacht bij terugkeer naar zijn land van herkomst, hij niet voldoet aan artikel 57/7ter, c, krachtens hetwelk de verklaringen niet in strijd mogen zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. In die optiek komt verzoeker evenmin tegemoet aan de door hem geciteerde paragraaf 203 van de UNHCR Procedureguides –die overigens geen bindend juridisch instrument is-, die een algemene geloofwaardigheid vereist. Overigens valt niet in te zien hoe verzoeker meent zich te kunnen beroepen op artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek : het eerste artikel heeft betrekking op de uitvoering van verbintenissen, hetgeen niet aan de orde is in een procedure waarin wordt beslist over de gegrondheid van een asielaanvraag, het tweede artikel is eigen aan de burgerlijke rechtspleging (Cass. 20 december 2001, AR D.01.0009.N), hetgeen in casu niet het geval is. De procedure voor de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen is immers een administratiefrechtelijke procedure. Met een verwijzing naar rechtspraak toont verzoeker niet aan dat de asioldossiers waarop deze rechtspraak betrekking heeft identiek of minstens analoog zijn aan de zijne, terwijl elke asielaanvraag individueel behandeld wordt. Deze verwijzingen zijn derhalve niet relevant.

2.2.2.5. Tot slot stelt verzoeker dat de verwerende partij uit het feit dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig was geacht niet had kunnen afleiden dat er ook geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de actuele situatie in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd aannemelijk maakt. Specifiek wat de discriminatie betreft van verzoeker omwille van zijn medische toestand, dient erop gewezen dat artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepalingen blijkt dat is uitgesloten van de subsidiaire bescherming diegene die een beroep kan doen op artikel 9ter. Ter zitting wordt namens verzoeker verklaard dat hij een aanvraag heeft ingediend zoals voorzien in artikel 9ter teneinde een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de door de Raad besproken motieven genoegzaam heeft kunnen besluiten dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De aangevoerde schendingen zijn, zo al genoeglijk uiteengezet -verzoeker toont niet aan waarin de schending van artikel 57/6 is gelegen en verduidelijkt evenmin welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en waarom-, niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS